

декількома фірмами. Компаніями переважного володіння називають змішані компанії, в котрих іноземний інвестор володіє більше ніж 50% акцій.

На стадії прямого інвестування в контрольовану філію – коли пайова участь ймовірно стане абсолютною, фірма матиме змогу володіти 100% капіталу іноземної філії.

Стадію автономної філії (дочірня компанія) можна характеризувати переходом іноземних філій на автономний розвиток, спираючись на національні кадри та капітал.

Останній етап, характерний і для нашого часу – це стадія глобальної фірми – транснаціональної компанії (ТНК).

Однією з сучасних форм інвестування є лізинг, який широко застосовують в практиці міжнародної діяльності.

Лізинг – це договір про оренду засобів виробництва, устаткування, інвентарю чи нерухомого майна спеціального призначення на визначений термін за встановлену плату з подальшим викупом за вартістю, яка залишилася по завершенню терміну оренди. Лізинг дозволяє фінансувати рухоме чи нерухоме майно, або придбання торгово-промислового підприємства як сукупності майнових і немайнових елементів.

Отже, міжнародна інвестиційна діяльність посідає особливе місце у системі сучасного міжнародного бізнесу.

Література:

1. Мойсеєнко І. П. Інвестування: навчальний посібник. URL: http://pidruchniki.com/14170120/investuvannya_osnovi.

2. Гронтковська Г. Е., Ряба О. І., Венцурик А. М., Красновська О. І. Міжнародна економіка. К.: «Центр учбової літератури», 2014. 384 с.

3. Нікітіна А. В. Розвиток теоретичних основ процесу інвестування в умовах глобальної невизначеності і ризику. *Регіональна бізнес-економіка та управління* : наук. вироб.-практ. журн. 2018. № 1(57). С. 33-40.

КЛАСИФІКАЦІЯ РИЗИКІВ СТРАХОВОЇ КОМПАНІЇ

Костяниця Д.О.

*Науковий керівник: Вербицька В.І., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Діяльність страхової компанії пов'язана з численними ризиками, а тому розробка обґрунтованої їх класифікації ризиків має важливе значення, оскільки це є необхідною передумовою для побудови карти ризиків. Вивчення літературних джерел дозволило з'ясувати відсутність єдиного підходу до класифікації ризиків страхової компанії.

На думку Слепухіної Ю. Е. ризики страхових компаній поділяються на ті, що пов'язані зі страховою діяльністю (ризик андеррайтингу, перестраховування, формування та розміщення страхових резервів та ін.), та ті, що з нею не

пов'язані, але, як правило, супроводжують процеси, які є наслідком проведення страхових операцій (фінансові ризики) [1, с. 16].

Класифікація ризиків, запропонована Єрмошенко А. М. містить індивідуальні (ризики, з котрими стикаються страхові компанії як окремі суб'єкти господарювання), систематичні та системні ризики. Системні ризики пов'язані з економікою країни загалом і включають політичні й економічні ризики, а систематичні позначаються на фінансовому стані страховиків за рахунок зовнішніх чинників, що впливають на всю страхову галузь [2, с. 208–211].

У межах підходу до класифікації, наведеної в праці Сороківської М. В., виокремлюють ризик страхової компанії щодо сфери виникнення:

- внутрішній,
- зовнішній.

Сутність основних зовнішніх ризиків охоплює сукупність наступних його видів :

- інфляційного,
- податкового,
- процентного,
- депозитного,
- фондового,
- кредитного ризиків.

Вважається доцільним внутрішні ризики розподілити на:

- ризики, що зв'язані з платоспроможністю,
- ризики, зв'язані з фінансовою стійкістю,
- ризики, пов'язані з рівнем прибутковості,
- ризики, пов'язані з діловою активністю,
- ризик банкрутства [3, с. 262–263].

Дещо специфічний погляд можна зустріти в роботі Бланка І.А., який запропонував здійснювати класифікацію ризиків згідно наступних ознак:

- види,
- об'єкти,
- сукупність досліджуваних інструментів,
- комплексність досліджень,
- джерела їх появи,
- фінансові наслідки,
- характер прояву протягом певного періоду,
- рівень фінансових збитків,
- можливість прогнозу,
- можливість страхування,
- рівень ймовірності реалізації.

Автором запропонована ширша систематизація саме фінансових ризиків у відповідності різним ознакам, та одночасно при цьому незалежно від приналежності до визначених галузей економіки [4, с. 22].

Пікус Р. В., аналізуючи різноманітні підходи до класифікації ризиків у страховій діяльності, пропонує власну класифікацію фінансових ризиків страхових компаній – це ризики пов’язані зі страховою діяльністю, ризики пов’язані з перестраховуванням, а також ризики пов’язані з формуванням, розміщенням і управлінням страховими резервами [5, с. 110–112].

Отже, проведене дослідження засвідчило відсутність єдиного тлумачення класифікації ризиків страхових компаній та наукових підходів до вирішення цього питання. На нашу думку, створення чіткої системи класифікації ризиків страхової компанії є важливим підґрунтям для ефективної системи ризик-менеджменту в страхових організаціях.

Література:

1. Слепухина Ю. Э. Комплексное управление рисками в страховых организациях: автореф. дис. докт. экон. наук. 08.00.08. Москва, 2011. 42 с.
2. Єрмошенко А. М. Ризики діяльності страховиків і шляхи їх зменшення. *Актуальні проблеми економіки*. 2009. № 6 (96). С. 207–215.
3. Сороківська М. В. Класифікація фінансових ризиків страхових компаній. *Науковий вісник НЛТУ України: збірник науково-технічних праць*. 2009. Вип. 19.2. С. 261–265.
4. Бланк І. О. Управління фінансовими ризиками, 2005. 600 с.
5. Пікус Р. В. Класифікація фінансових ризиків страхових компаній – основа ефективного ризик-менеджменту. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія: Економіка*. 2006. № 81–82. С. 108–112.

ЕКОНОМІКА ЗНАНЬ ЯК ПЕРСПЕКТИВА РОЗВИТКУ ІННОВАЦІЙНОЇ НАУКОВОЇ ШКОЛИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

Кравченко В.Д.

*Науковий керівник: Устіловська А.С., викладач
Харківський національний університет будівництва та архітектури*

На даному етапі розвитку цивілізації економіка знань відрізняється від класичної стандартної економіки насамперед істотними змінами філософії: якщо раніше економіка знань була важливим, але не головним елементом світової економіки, то нині вона набуває дедалі більшого значення. У контексті переходу світової економіки до нової, заснованої на знаннях моделі, зростають і здобувають вплив індустрії, що займаються виробництвом не товарів, а послуг. Саме останні стали основним об’єктом купівлі-продажу в постіндустріальному суспільстві, а головним виробничим ресурсом – інформація й знання. Розвиток економіки знань є найважливішою умовою становлення інформаційного суспільства. У такій економіці знання збагачують усі галузі, сектори й учасників економічного процесу. Вона не тільки використовує знання у різноманітній формі, але й створює їх у вигляді наукової і високотехнологічної